

Modra miška.

Miška prileze iz luknjice. Kar ugleda nastavljeno past. Misli si: „Oho, vidiš jo past? Zviti ljudje! dve deščici nastavijo. Na zgornjo naložijo kamenja, v sredo med deščici pa nataknejo košček slanine, da

bi jaz okusila slanino, izprožila past in se vjela. Pa miši smo modrejše kakor ljudje. Me dobro poznamo take zvijače. Ne boste me ujeli ne! — Pa povohati dobro slanino vendar smem; nosek še ne more izprožiti pasti.

Slanino pa kaj rada duham.“ Miška smukne v past. Varno povoha slanino. Past je prav prožno nastavljena. Ko se miška dotakne slanine, lop! past zagrmí in miška — mrtva leži.

Kdor nevarnost ljubi, se pogubi.

Višnjev travnik.

Oče: „Poznam velik, višnjev travnik.“

Tonček: „Oče, to je šala, kajti višnjevega travnika ni na svetu, ker so le zeleni in ne višnjevi.“

Oče: „Travnik, katerega jaz poznam, je res višnjev in je večji kakor vsi travniki skupaj.“

Rezika: „Ali sem ga jaz že videla, oče?“

Oče: „Ti in vsi vi ste ga že videli, saj ga vidite vsaki dan. Na ta travnik prihaja leto za letom, dan na dan neštivilna čreda večjih in manjših ovac na pašo, če tudi na travniku nič ne raste.“

Ivanek: „Kaj pa počnó tamkaj ovce, ako nimajo kaj jesti? Brez trave vendar ne morejo živeti!“

Oče: „Moje ovce in jagnjeta niso lačna, če tudi nič ne jedó.“

Tonček: „To je pa nekaj skrivnega. Gotovo to niso žive ovce in jagnjeta; kajti taka morajo na vsak način jesti, drugače bi od lakote poginila.“

Oče: „Žive so te ovce. Žive že na tisoče let, pa še vedno so take, kakoršne so bile nekdej, četudi niso ne lačne in ne žejne.“

Micika: „Na tisoče let so vaše ovce stare, oče? To je pa čudno! Naš učitelj so rekli v šoli, da ovca komaj 14 let doživi.“

Oče: „Pa vendar je tako, kakor jaz pravim, ljubo dete? In lepe so te ovce, tako lepe in svitle, da se z ovcami v — v — kako se že imenuje dežela, kjer so najlepše ovce?“

Tonček: „Špansko, Špansko! to sem si dobro zapomnil!“

Oče: „Da se španske ovce z mojimi niti primerjati ne morejo; kajti moje ovce imajo zlate kožuhke.“

Otroci se začudeno spogledajo, jamejo se glasno smejati in rekó: „Ne, ne, takih živali pa ni! Zlate kožuhke! — to je naravnost nemogoče! Kako naj bi nosile slabotne živalice tako težke kožuhke? Oče, vi se šalite z nami?“

Oče: „Resnico govorim, otroci! Kožuhki se res svetijo, kakor čisto zlato. Tako svitlo in bliščeče, da ste se vi že večkrat čudili.“

Tonček: „Ali so ves dan na paši? Ali tudi mekečejo?“

Oče: „Cel dan so sicer na travniku, toda vedno se jih ne vidi. Tudi meketati jih še nisem čul.“

Micika: „Kaj pa, če se priklati požrešni volk, takrat gotovo mekečejo in zbežé?“

Oče: „Na ta travnik nikdar ne more priti volk. Sicer pa je poleg ovac pastir, kateri jih skrbno čuva.“

Francek: „En sam pastir je? Kako pa more en pastir čuvati tako veliko čredo? Kakšen pa je ta pastir?“

Oče: „Ta ima lepo, svitlo, belo obleko, katera se sveti, kakor srebro, in se nikoli ne omaže. In če-

tudi pase svoje ovce že tisoče let, vendar še nikdar ni zaspal, se nikdar slekel ali preoblekel. Vedno je čuječ, lep in snažen!“

Micika: „Ali stoji ali leži? Ali tudi kaj hodi?“

Oče: „Nikdar ni miren, vedno hodi med svojimi ovci, kakor bi jih hotel šteti?“

Rezika: „Kdaj pa potem spi? Spati vendar mora, saj lahko med spanjem njegovi psi varujejo ovce?“

Oče: „Psi? Psov nima in jih tudi ne potrebuje!“

Rezika: „Ali ima piščalko? Li kaj piska na njo?“

Oče: „Piščalke sicer nima, pač pa lep, srebrn rog, toda trobiti pa ne zna in rog tudi ne dá glasu od sebe.“

Francek: „Vedno bolj čudno! Pastir z neštevilnimi ovci, katere pase že več tisoč let, ima rog, pa ne zna trobiti, nikedar ne spi, pa vendar ni zaspan, — tega ne umem.“

Tonček: „Oče, v kateri deželi pa je ta travnik, na katerem se sprehajajo te čudovite ovce?“

Oče: „Travnik ne leži v nobeni deželi, temveč on se razprostira nad vsemi deželami.“

Micika: „Tedaj je pa v zraku, oče!“

Oče: „Da — v zraku visi!“

Micika: „Kako pa pridejo ovce na travnik, ker ne znajo letati?“

Oče: „Moje ovce se znajo po zraku sprehajati in vendar ne padejo na tla!“

Francek: „Ah, kako rad bi jih videl leteti!“

Oče: „Vsaki dan jih lahko vidiš. Ko se noč stori, se prikažejo ter se pasejo vso noč.“

Tonček: „A, sedaj pa vem, katere so te zlate ovce! Samo kdo je pastir, tega ne uganem?“

Oče: „Pastir je tudi pri ovcah, in ako ga hočete videti, pogledajte skozi okno, ravno sedaj prihaja!“

Vsi otroci: „Mesec, mesec! Da, sedaj pa vemo! Zvezde so ovce, zvezdice jagnjeta, višnjev travnik je nebo. Joj, oče, kako lepo ste nas napeljali! Prosimo, povejte nam še kaj lepega!“

Oče: „Jutri, ljubi otroci! Danes mi ne pride nič več mičnega na um.“

F. Malenšek.

